

PÄIVI HEIKKILÄ-HALTUNEN (TOIM.)

PANTTIVANKI

JA MUITA KERTOMUKSIA

Sisällys

Maaailmanloppu tulee.....	7	Rakkautta ja salmiakkia.....	173
Matkalla Muurmanskiin	13	Häkkilintu	177
Kumman kaa – siinä pulma	25	Panttivanki	183
Surupukuinen nainen	37	Liittymät	193
Miss Jackie Daniels.....	43	Salainen ihailija.....	197
Koukku.....	51	Kaikki on OK	207
Elämän koreus	59	Kolme turkkiherra.....	213
Jos ei liiku	63	Iso jätkä	219
Likaista työtä.....	65	Newtonin oivallus.....	231
Ylityö	67		
Pizzeria vuonna 2037.....	75		
Mimosa	81		
Vaarallinen tyttö	89		
Kidukset.....	91		
Hörökorvien korjaus	105		
Johanna, Johanna ja Johanna	109		
Fritsuletku	115		
Mersu.....	129		
Kuolleitten kuvat.....	137		
Vaa’an tähtikuvio.....	141		
Satu matosta joka puhui	149		
Mies makkarana	155		
Lapsivedet meni	159		
Isosisko melkein muuttui peikoksi ...	163		
Susi tulee, susi tulee!	169		

© Opetushallitus ja tekijät

Opetushallitus
PL 380
00531 Helsinki
www.oph.fi/verkkokauppa

Kansi, ulkoasu ja taitto: Jussi Kaakinen
Kuvitus: Jussi Kaakinen
Tekstien selkomukautus: Ari Sainio
Toimitus: Päivi Heikkilä-Halttunen
Tuottaja: Salla Peltola

ISBN: 978-952-13-6034-3

Paino: Nykypaino Oy, Helsinki, 2015

Tämä teos on oppikirja. Teos on suojattu tekijänoikeuslailla (404/61). Teoksen valokopioiminen on kielletty, ellei valokopiointiin ole hankittu lupaa. Tarkista, onko oppilaitoksellanne voimassaoleva valokopiointilupa. Lisätietoja luvista ja niiden sisällöstä antaa Kopiosto ry www.kopiosto.fi. Teoksen tai sen osan digitaalinen kopioiminen tai muuntelu on ehdottomasti kielletty.

Maailmanloppu tulee

Kari Levola

Kärkkäinen kertoi meille,
että maailmanloppu tulee ensi viikon torstaina.
Sen isovelji oli lukenut siitä netistä.

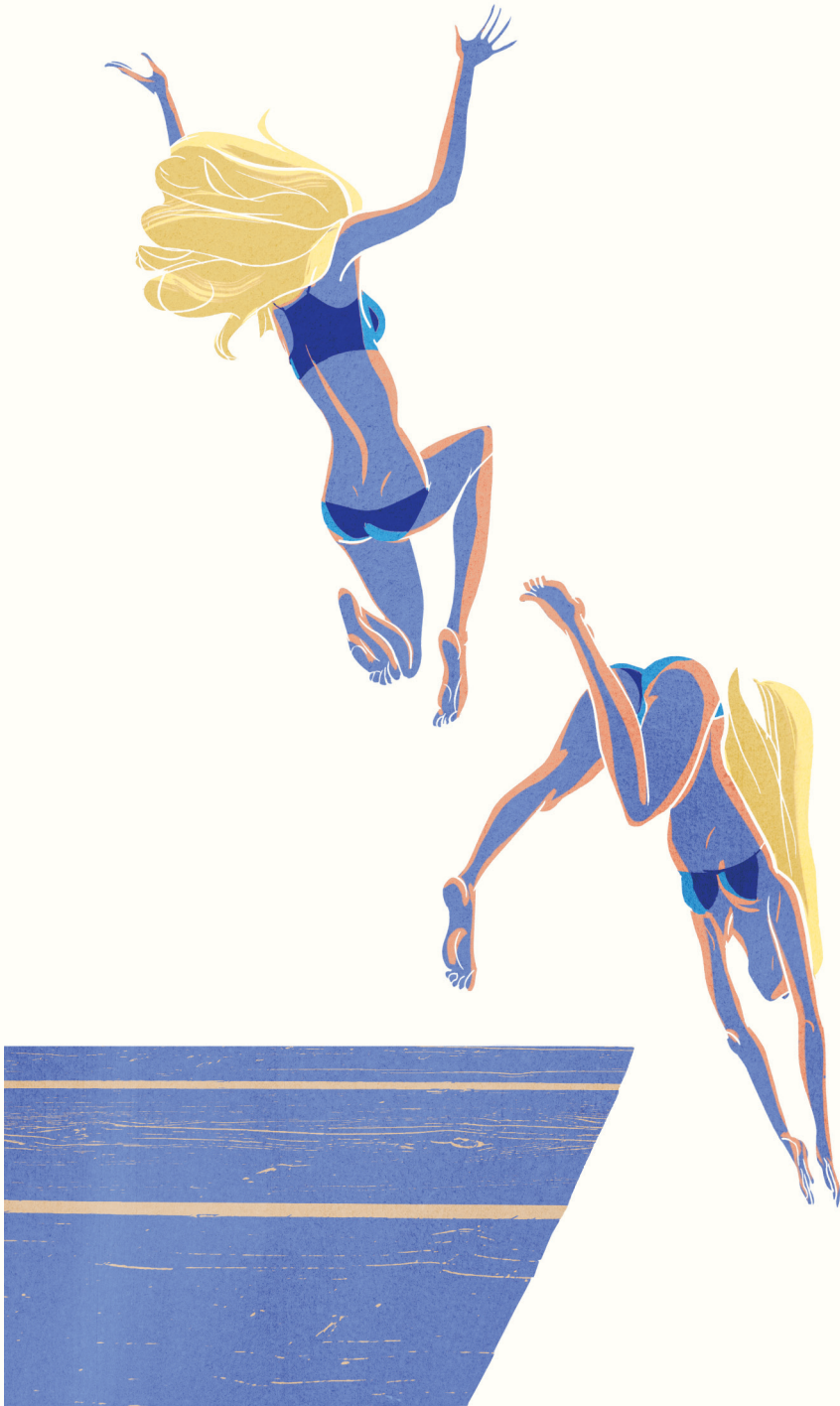
Siinä meni naama vakavaksi vähän joka jätkällä.
Mietittiin, että mitä oikein ehtisi tehdä vajaassa viikossa.
Tai oikeastaan sitä, että mitä enää kannattaisi tehdä.
Kouluun ei ainakaan mentäisi.
Tai korkeintaan käytäisiin koulussa syömässä.
Muuten hilluttaisiin kuin viimeistä päivää,
vähän niin kuin silloin, kun tuli lätkämestaruus.

Ajateltiin sitten, että siitä voi tulla sanomista,
jos käydään koulussa vain hotkimassa sapuskat.
Olisi noloa istua rehtorin kansliassa puhuttelussa
juuri silloin, kun maailmanloppu tulee.
Sovittiin porukalla, että ollaan aamupäivät koulussa
ja lähdetään vasta sitten.

Porukalla voi tietysti funtsia yhteisiä juttuja,
mutta jokaisella on sitten vielä ikiomat murheensa.
Minua rupesi vaivaamaan, kun muistin,
että Mikke oli minulle kympin velkaa.

Kumman kaa – siinä pulma

Tuula Kallioniemi

Mä tulin laiturille jo hyvissä ajoin, eli pari tuntia etuajassa.
En halunnut myöhästyä ekoilta treffeiltä.
Tai ei ne pelkästään mun treffit ollu. Saku oli tulossa myös.
Tai ei mulla tietenkään Sakun kanssa treffejä ollut!
Meillä oli kaksoistreffit. Mulla, Sakulla, Pikellä ja Tuikulla.

Kesäloma oli loppumassa. Oli siis korkea aika toimia.
Eli iskeä muijat.
Olin nähnyt kesän aikana aika monta kaulaa täynnä mustelmia.
En kai mä voisi aloittaa ysiluokkaa ilman,
että mulla olisi ollut muija.
Mustelmista en tiedä. En mä varsinaisesti sellaista todistusaineistoa
aikonut hankkia heti ekoilla treffeillä.
Mä oon enemmän sellainen romanttinen tyyppi.

Täytyy myöntää, että ei me Sakun kanssa aloitetta tehty,
vaikka oltiin puhuttu siitä koko kesä. Muijat sen teki.
Pikke kysyi päivällä ostarilla, että voitaisko me olla tänään.
Saku ja mä katseltiin toisiamme ja kysyttiin, että missä.
Pikke sanoi, että laiturilla, vaikka illalla yhdeksältä.
Se oli ihan punainen jännityksestä.
Tai ehkä se oli vaan palanut auringossa,
kun sillä on niitä pisamiakin.

Miss Jackie Daniels

Terhi Rannela

Lauantaina voisi herätä siihen, että aurinko paistaa,
linnut laulavat ja edessä on uusi hieno päivä.
Mutta mä herään siihen, että mä oksennan kohta.

Saan itseni ylös sängystä, kipitän vessaan
ja ehdin hätäisesti avata pöntön kannen, kun jo ropisee.
Seinät huojuvat, lattia pyörii, katto tulee lähemmäs.
Roikotan päätäni pöntön reunalla,
ja oksennus valuu valkoista posliinia pitkin.

Raahaudun keittiöön.
Äiti katsoo pettyneenä, isä on onneksi töissä.
Lasken lasiin jääkylmää vettä ja juon yhdellä kulauksella.
Lasken lisää vettä, juon. Palaan huoneeseeni.
Ilma seisoo ummehtuneena, avaan ikkunan.
Olen potkinut farkut ja sukkahousut lattialle myttyyn,
biletoppi lojuu sängyn alla pölypallojen seassa.
Käsilaukku on auennut ja tavarat levinneet matolle.
Puuterirasia on rikki. Paska!
Se on uusi ja maksoi melkein 15 euroa.
On hirveä nälkä, mutta en usko, että mikään pysyy sisällä.

Kännykkä on pudonnut tuolin alle.
Kännykässä palaa valo, joka ilmoittaa tekstiviestistä.

Pizzeria vuonna 2037

Kari Hotakainen

Jos olisin tiennyt, että pizzerian pyörittäminen on näin vaikeaa, en olisi hommaan ryhtynyt.

Kaikki alkoi hyvin.

Saimme luvat nopeasti.

Löysimme hyvän pizzauunin halpaan hintaan.

Kauppapaikka Pukinmäessä oli sopiva.

Kuljetimme pizzoja koko Pohjois-Helsinkiin.

Pizzalistalla oli 35 erilaista vaihtoehtoa.

Laskimme hinnat niin alas, että syöjiä kävi.

Ensimmäiset kolme kuukautta menivät

hienosti oman väen voimin.

Sitten meidän piti laajentaa

ja palkata lisää henkilökuntaa.

Ja siitä meidän murheemme alkoivat.

Minulla ei ollut mitään ennakkoluuloja heitä kohtaan.

He pukeutuivat siististi ja puhuivat hyvää suomea.

Pari ensimmäistä viikkoa menivätkin hyvin.

Asiakkaat suhtautuivat heihin suopeasti ja ymmärtäväisesti.

He valmistivat täysin asiallisia, hyviä pizzoja.

Ongelmat alkoivat vasta kuukauden kuluttua.

Isä, siis minun isäni Valdemar Salakari, katsoi minua pitkään.
Hän katsoo aina pitkään, kun kuulee jotain omituista.
Tai siis hänen mielestään omituista.

Me istuimme aamukahvilla kaikki kolme niin kuin joka sunnuntai,
isä, minä ja äitini Sonja Salakari.
Sinä sunnuntaina ilmoitin, että haluan akvaarion.

”Akvaarion!” isä huusi.
”Miksi et esimerkiksi ratsuhevosta, tai edes koiraa?”
”Ei ainakaan koiraa, siitä lähtee karvoja”, äiti huokaisi.
”En minä halua koiraa enkä hevosta.
Minä haluan akvaarion”, ilmoitin.
”Niin”, isä vastasi.

Istuimme hiljaa pitkän aikaa.
Isä silitti pöytäliinaa, äiti tuijotti kuppiaan.
”Niin”, isä sanoi toisen kerran.
Siitä tiesin, että hän mietti.

”Akvaarioon tarvitaan kaloja”, isä päätteli.
”Mutta niitä ei voi ulkoiluttaa niin kuin koiraa tai hevosta.
Kukaan ei tiedä, että sinulla on akvaariokaloja, paitsi jos...”